

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 52/140 CP / 23.03.2011

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
GRUP DEPUTAȚI INDEPENDENȚI
Între/leșire 28
Ziua 23 Luna 03 Anul 2011

Parlamentul României
Camera Deputaților

B.P. Nr. 970 din 23.03.2011

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PRESEDINTE
Între Nr. 11/140/24
20 Luna 03 Ziua 23

Doamnei președinte a Camerei Deputaților,
Biroului Permanent al Camerei Deputaților,
Secretarului general al Camerei Deputaților

D.S.T.
pl. B.P.

Prin prezenta va comunicam spre informare urmatoarele:

1. Grupul deputatilor independenti s-a constituit in data de 1.11.2009 în conformitate cu:

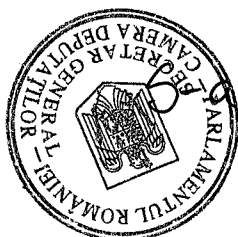
- art.12 alin.(1) teza I și art.12 alin.(4) din Regulamentul Camerei Deputaților
- art.64 alin.(3) și art.69 din Constituția României.
- Deciziile Curții Constituționale nr.44/1993, nr.45/1994, nr.46/1994, nr.47/2000, nr.196/2004, nr.317/2006, nr.229/2007. Anexez extrase relevante din Deciziile Curții Constituționale enumerate mai sus.

2. Deciziile Curții Constituționale nr. 1490/2010 și nr.1611/2010:

- precizeaza ca **CCR "isi pastreaza jurisprudenta"** adică isi mentine cele statuate in deciziile anterioare, adică **DECIZIILE CCR INVOCATE LA DATA CONSTITUIRII GRUPURILOR ISI PASTREAZA VALABILITATEA**
- **REPRECIZEAZA** dreptul deputatilor independenti de a se constitui intr-un grup parlamentar. Anexez Deciziile Curții Constituționale nr. 1490/2010 și nr. 1611/2010

3. Constituirea Grupului deputatilor independenti a fost anunțata:

- Biroului Permanent prin adresa din data de 1.11.2009. Anexez adresa grupului nostru catre B.P.
- Plenului Camerei deputatilor in ședința din data de 1.02.2010, anunțând ca lider pe deputatul Eugen Nicolicea. Anexez stenograma sedintei plenului din data de 1.02.2010

luat act
despre informare

Lider
Deputat Eugen Nicolicea

TABEL CENTRALIZATOR
DECIZII CCR referitoare la GRUPURI DE INDEPENDENTI

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
1.	DECIZIA Nr.44 din 8 iulie 1993 cu privire la constituționalitatea art.2 din Regulamentul Adunării Deputaților din 27 iunie 1990 Cu privire la grupurile parlamentare dispozițiile constituționale sunt puține, dar foarte clare. Există totuși temeiuri solide care impun Camerelor elaborarea unor regulamente care să valorifice în termeni exacti dispozițiile constituționale. Astfel, dacă ne referim numai la articolul în discuție, va trebui să se observe că, în timp ce art.61 alin.(3) din Constituție stabilește că Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, art.2 din Regulamentul Camerei Deputaților stabilește că Deputații se constituie în grupuri parlamentare. <u>Într-o interpretare juridică riguroasă este limpede că textul constituțional exprimă clar, fără dubii, că suntem în prezența unei facultăți, a unei libertăți de opțiune.</u> Este adevărat că în practica noastră parlamentară art.2 din Regulamentul Camerei Deputaților nu a constituit o piedică în exercitarea acestei libertăți de către Deputați, dar într-o viitoare reglementare terminologia trebuie racordată la cea Constituțională. Se observă deci că în ce privește posibilitatea organizării grupurilor parlamentare, art.2 din Regulamentul Camerei Deputaților, deși cu o terminologie nuanțată, este în concordanță cu art.61 alin.(3) din Constituție. Art.2 din Regulamentul Camerei Deputaților stabilește, de asemenea, că deputații se constituie în grupuri parlamentare alcătuite din cel puțin 10 deputați "care au figurat în alegeri pe listele partidelor sau formațiunilor politice respective". Tot art.2 arată că dacă Deputații aleși din partea unor partide sau formațiuni politice nu întrunesc numărul necesar pentru a constitui un grup parlamentar se pot reuni, pentru a constitui un asemenea grup, sau se pot afilia la alte grupuri parlamentare constituite potrivit regulii comune. Este interesant de observat chiar aici că art.2 din Regulamentul Camerei Deputaților conține reguli privitoare doar la organizarea grupurilor parlamentare nu și la modificarea structurilor inițiale ale acestor grupuri, iar sub acest aspect el nu contravine Constituției. <u>Art.66 din Constituție stabilește că în exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului și că orice mandat imperativ este nul.</u> <i>Practic, acest articol valorifică fără limite mandatul reprezentativ. Acest text constituțional trebuie să constituie punctul de plecare în explicarea raporturilor constituționale dintre deputat și alegătorii săi, partidul politic care l-a propulsat, Camera din care face parte. Interpretarea acestui articol constituțional nu poate fi decât în sensul că deputatul, din punct de vedere juridic, nu mai are nici o răspundere juridică față de alegătorii din circumscripția care l-a ales și nici față de partidul pe lista căruia a candidat. Raporturile sale cu alegătorii și partidul sunt raporturi morale, politice, dar nu juridice. El nu mai este ținut să îndeplinească vreo obligație față de aceștia, el este obligat numai poporului. În contextul constituțional românesc care valorifică fără limite mandatul reprezentativ, singura posibilitate pe care o are partidul sau alegătorii nemulțumiți de activitatea unui deputat este să nu-l realeagă. De aceea încetarea mandatului de deputat se poate produce numai la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de incompatibilitate ori de deces (potrivit art.67 alin.(2) din Constituție).</i>	Vasile Gionea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Miklós Fazakas, Ion Filipescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	În consecință, deputatul are facultatea Constituțională de a adera la un grup parlamentar sau altul în funcție de opțiunile sale, de a se transfera de la un grup parlamentar la altul sau de a se declara independent față de toate grupurile parlamentare. Nici o altă normă juridică, legală sau regulamentară nu poate contraveni acestor dispoziții constituționale. Întrucât Regulamentul Camerei Deputaților nu se ocupă și de această transferare de la un grup parlamentar la altul, suntem mai degrabă în fața unui gol de reglementare (la nivel de regulament) și nu în fața unui caz de neconstituționalitate. Desigur că asupra modalităților, procedurilor și condițiilor în care aceste modificări ale componenței grupurilor parlamentare vor putea avea loc, nu poate decide decât Camera Deputaților însăși, potrivit principiului autonomiei regulamentare în virtutea căruia ea își stabilește organizarea și desfășurarea propriei activități. respectându-se, firește, normele constituționale care și-ar găsi aplicații în astfel de situații. Desigur, este o altă problemă în cazul în care constituirea unui grup parlamentar, ca urmare a acestor renunțări, afilieri și transferuri ar avea ca efect reprezentarea în Parlament a unui partid politic care nu a reușit prin alegeri să-și trimită în Parlament nici un candidat. O asemenea situație ar fi evident contrară Constituției și mai ales acelor norme constituționale care vorbesc de partide reprezentate în Parlament (a se vedea art.102 alin.(1)). Dar în speța supusă atenției Curții Constituționale nu este vorba despre un asemenea lucru. Mai mult. la o examinare atentă a situației sesizate Curții Constituționale, se poate observa că nu suntem în prezența unui caz de neconstituționalitate a unei dispoziții regulamentare, ci mai degrabă în fața unei interpretări restrictive date acestei dispoziții. Ca atare, într-o asemenea speță aportul Curții Constituționale constă mai mult în a asigura o interpretare clară a dispozițiilor regulamentare în ideea de a sprijini aplicarea lor corectă. În acest sens Curtea Constituțională consideră că interpretările date în nota Camerei Deputaților și depusă la dosar nu pot fi reținute, ele nu valorifică exact nici dispozițiile constituționale și nici cele regulamentare.	
2.	DECIZIA Nr.45 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Camerei Deputaților, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994 Art.18, privind părăsirea unui grup parlamentar și interdicția trecerii în altul, vine în contradicție cu art.61 alin.(3), precum și cu art.66 din Constituție, ca fiind o îngrădire a mandatului reprezentativ. De altfel, în legătură cu această problemă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr.44/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.190 din 10 august 1993, iar conform art.145 alin.(2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii.	Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
3.	DECIZIA Nr.46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului 2. Potrivit art.13 alineatul ultim, senatorii aleși pe listele aceluiasi partid sau ale aceleiași formațiuni politice nu pot constitui decât un singur grup parlamentar. Ca atare, prevederea este conformă art.61 alin.(3) din Constituție. Dar, întrucât exclude posibilitatea constituirii unui grup parlamentar prin înrudire politică, în ipoteza în care senatorii unui partid sau formațiune politică nu întrunesc numărul necesar prevăzut la alin.2 al art.13 pentru a constitui un grup distinct, alineatul ultim al art.13 apare ca neconstituțional. Această consecință încalcă dreptul subiectiv al senatorilor de a se organiza în grupuri parlamentare, prevăzut de art.61 alin.(3) din Constituție și de alin.1 al art.13 din regulament. 3. Prevederile art.14 alin.2 și 3 din regulament referitoare la interdicția trecerii senatorilor de la un grup parlamentar la altul sau de a se afilia unui grup parlamentar dacă au părăsit grupul din care făceau parte, care au valoarea unor sancțiuni pentru părăsirea unui grup parlamentar, sunt neconstituționale, întrucât atât părăsirea unui grup, cât și trecerea sau afilierea ulterioară la altul, constituie modalități ale exercitării unuia și aceluiasi drept constituțional, prevăzut de art.61 alin.(3) din Constituție și de alin.1 al art.13 din regulament. Așa cum s-a precizat în Decizia Curții Constituționale nr.44/1993, parlamentarul „are facultatea constituțională de a adera la un grup parlamentar sau altul în funcție de opțiunile sale, de a se transfera de la un grup parlamentar la altul sau de a se declara independent față de toate grupurile parlamentare. Nici o altă normă juridică, legală sau regulamentară, nu poate contraveni acestor dispoziții constituționale”. Din prevederile art.14 alin.2 și 3 rezultă însă că singura posibilitate a unui senator ce a părăsit un grup parlamentar este, dacă înțelege să-și exercite dreptul său prevăzut de art.61 alin.(3) din Constituție, să se reîntoarcă la grupul pe care l-a părăsit. Această consecință încalcă nu numai prevederea constituțională sus-menționată, dar și libertatea opțiunii politice, ca și cum aceasta s-a putea întemeia altfel decât pe liberul consimțământ al senatorilor. Argumentul dedus din alegerea senatorilor pe lista unui partid politic sau, în cazul condițiilor electorale, la propunerea partidelor din coaliție, nu poate justifica interdicțiile respective, cât timp, pe de o parte, <u>prin vot se alege nu partide, ci parlamentari, partidele având numai rolul de mediatori între corpul electoral și Parlament</u>, pentru constituirea acestuia prin votul alegătorilor, iar, pe de altă parte, potrivit art.66 din Constituție, în exercitarea mandatului, senatorii sunt în serviciul poporului, nu al partidului care le-a mijlocit alegerea (în acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr.44/1993). De aceea, pentru ca opțiunile politice reprezentate în Parlament să	Vasile Gionea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, MihaiConstantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	corespundă modificărilor produse în opinia publică, schimbarea orientărilor politice este un proces inevitabil care, dacă nu se reflectă și în compunerea grupurilor parlamentare, ar putea conduce la o necorelare între reprezentativitatea opțiunilor politice din Parlament și din societate. 4. Interdicția senatorilor independenți de a constitui un grup parlamentar, prevăzută de art.14 alineatul ultim din regulament, este neconstituțională întrucât încalcă libertatea lor de opțiune, obligându-i, dacă vor să-și exercite dreptul constituțional de a forma un grup parlamentar, să recurgă exclusiv la posibilitatea de a se afilia la un grup parlamentar existent, potrivit art.14 alin.1. Cele arătate cu privire la părăsirea unui grup parlamentar sau la trecerea de la un grup parlamentar la altul, inclusiv afilierea, nu împiedică posibilitatea de a se stabili anumite reguli specifice ipotezelor avute în vedere pentru a nu se destabiliza activitatea parlamentară pe perioada desfășurării sesiunii. Una dintre rațiunile regulamentului este tocmai asigurarea eficacității acestei activități. <u>Astfel, în considerarea, de exemplu, a faptului că alegerea Biroului permanent se face la începutul fiecărei sesiuni, orice modificare a compoziției grupurilor ar putea fi corelată cu această regulă.</u> Asemenea norme, ce se găsesc și în practica altor parlamente, nu sunt neconstituționale întrucât constituie modalități de exercitare a dreptului senatorilor de a se constitui în grupuri parlamentare ținând seama și de cerințele asigurării stabilității organelor de lucru ale Senatului. 1. Constată că următoarele prevederi din Regulamentul Senatului sunt neconstituționale: art.7; art.13 alineatul ultim în măsura în care interzice constituirea unui grup parlamentar prin înrudire politică, în cazul în care senatorii unui partid sau formațiune politică nu întrunesc numărul necesar pentru a constitui un grup distinct; art.14 alin.2 și 3 în ce privește interdicția trecerii senatorilor de la un grup parlamentar la altul sau de a se afilia la un grup parlamentar dacă au părăsit grupul din care făceau parte; <u>art.14 alineatul ultim în ce privește interdicția senatorilor independenți de a constitui un grup parlamentar;</u>	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
4.	DECIZIA Nr.47 din 15 martie 2000 privind constituționalitatea prevederilor art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților Publicată în Monitorul Oficial nr.153 din 13.04.2000 Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 9 februarie 2000, asupra neconstituționalității prevederilor art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, de un număr de 52 de deputați, și anume: Daniela Popa, Aurel Constantin Papuc, Nicolae Popa, Geamăn Adrian Tudor Moroianu, Ștefan Ignat, Emil Livius Nicolae Putin, Nicolae Groza, Dumitru Ifrim, Viorel Pop, Aron Ioan Popa, Victor Ștefan Achimescu, Iosif Boda, Ioan Sorin Marinescu, Romeo Marius Trifu, Ioan Gavra, Nicolae Ionescu, Romulus Raicu, Mihai Dorin Drecin, Mircea Vâlcu, Petre Țurlea, Vasile Ghiga, Nicolae Bud, Ioan Sonea, Ilie Neăcșu, Gheorghe Secară, Florian Udrea, Vasile Matei, Sorin Victor Lepșea, Florin Tudose, Bogdan Ionescu, Constantin Drumen, Liviu Spătaru, Mădălin Voicu, Leon Petru Pop, Petru Șteolea, Vasile Miclăuș, Iohan Peter Babiaș, Miron Chichișan, Oana Manolescu, Silviu Petrescu, Didi Spiridon, Mihai Dorin, Gheorghe Liviu Negoită, Gheorghe Cristea, Ioan-Adrian Vilău, Vasile Mircea Cazacu, George Șerban, Ioan Pinte, Nicolae Octavian Dărămuș, Dorin Dîrstaru, Slavomir Gvozdenovici și Sorin Petre Dimitriu. Sesizarea face obiectul Dosarului nr.45B/2000 al Curții Constituționale. În sesizare se susține că dispozițiile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților contravin art.61 alin.(3) din Constituție, care reglementează posibilitatea ca deputații și senatorii să se organizeze în grupuri parlamentare. Se apreciază că, potrivit aceluiași dispoziții constituționale, "regulamentele celor două Camere trebuie să fie sensibil asemănătoare", iar, deși prin Decizia nr.46 din 17 mai 1994 Curtea Constituțională a stabilit neconstituționalitatea prevederilor Regulamentului Senatului referitoare la modul de organizare a grupurilor parlamentare, în Regulamentul Camerei Deputaților s-au menținut, în legătură cu acest aspect, dispoziții restrictive, contrare Constituției. În opinia autorilor sesizării, dispozițiile art.13 alin.1 din Regulament exclud posibilitatea constituirii unui grup parlamentar prin înrudire politică, în ipoteza în care deputații unui partid sau ai unei formațiuni politice nu întrunesc numărul necesar de 10 parlamentari, încălcându-se astfel dreptul subiectiv al deputaților de a se organiza în grupuri parlamentare. Potrivit aceleiași opinii, dispozițiile alin.4 al art.13 din regulament "<u>interzic parlamentarilor independenți</u> din Camera Deputaților, <u>care nu au candidat ca independenți</u> în alegerile din noiembrie 1996, să se afilieze unui grup parlamentar deja format, să constituie grupuri mixte cu deputații partidelor care au mai puțin de 10 parlamentari, precum și <u>de a forma grupuri parlamentare distincte.</u>" Se arată că asemenea interdicții, existente și în Regulamentul Senatului, au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr.46 din 17 mai 1994. În conformitate cu dispozițiile art.21 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizarea a fost comunicată președintelui Camerei Deputaților, cu precizarea datei când vor avea loc dezbaterile. În baza art.21 alin.(3) din Legea nr.47/1992, președintele Camerei Deputaților a transmis, la data de 23 februarie 2000, punctul de vedere al Biroului permanent al acestei Camere. În acest punct de vedere se consideră că sesizarea este neîntemeiată, iar prevederile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale. Astfel, se arată că art.13 alin.1 din regulament nu interzice și, de altfel, nici nu reglementează organizarea grupurilor parlamentare prin înrudire politică, acest aspect	<i>Lucian Mihai,</i> <i>președinte, Costică</i> <i>Bulai, Constantin</i> <i>Doldur, Kozsokár</i> <i>Gábor, Ioan Muraru,</i> <i>Nicolae Popa, Lucian</i> <i>Stângu, Florin Bucur</i> <i>Vasilescu, Romul</i> <i>Petru Vonica,</i> <i>judecători.</i>

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	fiind reglementat permisiv în alin.4 al aceluiași articol. În ceea ce privește neconstituționalitatea alin.4 al art.13 din Regulamentul Camerei Deputaților, se apreciază că aceste prevederi “nu-și propun să reglementeze constituirea grupurilor parlamentare pe parcursul îndeplinirii mandatului Camerei Deputaților. Ele se referă în exclusivitate la formarea grupurilor parlamentare în raport cu configurația politică izvorâtă din alegeri.” Se arată că interdicții de natura celor criticate de autorii sesizării erau cuprinse în redactarea inițială a art.18 din regulament, care însă, prin Decizia Curții Constituționale nr.45 din 17 mai 1994, au fost declarate neconstituționale și în consecință au fost eliminate din regulament, în prezent “problema rămânând fără o altă reglementare juridică” CURTEA CONSTITUȚIONALĂ, examinând sesizarea celor 52 de deputați, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, comunicat de președintele acesteia, raportul judecătorului-raportor, prevederile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele: Având în vedere dispozițiile art.144 lit.b) din Constituție, precum și cele ale art.2, 3, 12 și 21 din Legea nr.47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să verifice constituționalitatea art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, care face obiectul sesizării. Prevederile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.8 din 24 februarie 1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 14 martie 1996, ce fac obiectul controlului de constituționalitate, au următorul conținut: “Grupurile parlamentare sunt structuri ale Camerei Deputaților. Ele se pot constitui din cel puțin 10 deputați care au candidat în alegeri pe listele aceluiași partid sau ale aceleiași formațiuni politice. [...]” <u>Deputații unor partide sau formațiuni politice care nu întrunesc numărul necesar pentru a forma un grup parlamentar, precum și deputații independenți se pot reuni în grupuri parlamentare mixte sau se pot afilia altor grupuri parlamentare constituite potrivit alin.1. “</u> În esență, autorii sesizării susțin că aceste dispoziții din Regulamentul Camerei Deputaților interzic organizarea în grupuri parlamentare mixte sau distincte, respectiv afilierea la alte grupuri parlamentare a deputaților independenți, ca urmare a părăsirii grupurilor parlamentare din care făceau parte inițial, încălcându-se astfel art.61 alin.(3) din Constituție, conform căruia “Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere”. Se mai arată că asemenea interdicții, care au existat și în Regulamentul Senatului, au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr.46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului. I. Examinând susținerea potrivit căreia textele criticate contravin art.61 alin.(3) din Constituție, prin aceea că stabilesc interdicții privind organizarea în grupuri parlamentare, respectiv afilierea la alte grupuri parlamentare a deputaților deveniți independenți, Curtea Constituțională constată că prevederile constituționale invocate nu reglementează modalitățile și condițiile în care deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, ci dispun că aceste aspecte se soluționează potrivit regulamentului fiecărei Camere. <u>Art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților nu conține interdicții de natura celor criticate de autorii sesizării și în consecință nu se poate reține încălcarea vreunei norme constituționale.</u> Este adevărat că <u>asemenea interdicții au existat în redactarea inițială a art.18 din Regulamentul Camerei Deputaților, dar ele au fost eliminate din acest act normativ, întrucât, prin Decizia Curții Constituționale nr.45 din 17</u>	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994, s-a constatat neconstituționalitatea acestor reglementări, reținându-se că ele se află “în contradicție cu art.61 alin.(3), precum și cu art.66 din Constituție, ca fiind o îngrădire a mandatului reprezentativ”. De altminteri, aceeași constatare fusese făcută anterior, prin Decizia Curții Constituționale nr.44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.190 din 10 august 1993, și în privința prevederilor similare ale art.2 din Regulamentul Adunării Deputaților. În consecință, în redactarea actuală art.18 din Regulamentul Camerei Deputaților interzice doar “Formarea de grupuri parlamentare ale unor partide care nu au obținut mandate în urma alegerilor [...]”. De altfel, Regulamentul Camerei Deputaților a fost supus controlului de constituționalitate, în întregul său, ca urmare a sesizării președintelui Camerei Deputaților din 1 martie 1994. Prin Decizia nr.45 din 17 mai 1994, menționată anterior, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea a numeroase articole din Regulament, dar nu și neconstituționalitatea prevederilor art.13. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin Decizia nr.45/1994 își mențin valabilitatea și în cauza de față. II. Curtea Constituțională observă că, de fapt, criticile formulate de autorii sesizării privesc modul de interpretare și de aplicare a prevederilor art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, sub aspectul aplicabilității acestor prevederi numai la momentul constituirii inițiale a grupurilor parlamentare sau, dimpotrivă, și pe parcursul întregii legislaturi. Asupra acestor probleme Curtea Constituțională nu este însă competentă să se pronunțe. În acest sens, prin Decizia nr.98 din 25 octombrie 1995 privind constituționalitatea refuzului Biroului permanent al Camerei Deputaților de a aproba înființarea unui grup parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.248 din 31 octombrie 1995, Curtea Constituțională a statuat că, în cazul în care “ignorând prevederile art.144 lit.b) din Constituție și pe cele ale art.21 din Legea nr.47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără fundament constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Parlamentului”. S-a mai arătat în aceeași decizie că “Pentru rezolvarea contestațiilor senatorilor, deputaților sau ale grupurilor parlamentare în legătură cu măsurile concrete de aplicare a regulamentelor Parlamentului urmează să se recurgă la folosirea căilor și procedurilor exclusiv parlamentare”. Această soluție a fost menținută în jurisprudența în materie a Curții Constituționale și prin Decizia nr.17 din 27 ianuarie 2000 privind constituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr.25 din 1 septembrie 1999 pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor Camerei Deputaților, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.40 din 31 ianuarie 2000, subliniindu-se: “Camera Deputaților este unica autoritate publică ce deține competența ca, în virtutea principiului autonomiei regulamentare, prevăzut în art.61 alin.(1) din Constituție, text conform căruia «Organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu [...]», să interpreteze, ea însăși, conținutul normativ al Regulamentului propriu și să decidă asupra modului de aplicare a acestuia, respectându-se de fiecare dată, desigur, normele constituționale aplicabile.” De altfel, aceleași principii fuseseră statuate anterior și prin: Decizia nr.44 din 8 iulie 1993 cu privire la constituționalitatea art.2 din Regulamentul Adunării Deputaților, menționată mai înainte; Decizia nr.68 din 23 noiembrie 1993 privind invalidarea mandatului unui deputat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.12 din 19 ianuarie 1994; Decizia nr.22 din 27 februarie 1995 privind constituționalitatea modului de alcătuire a Biroului permanent al Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.64 din 7 aprilie 1995. Întrucât nici sub aceste aspecte nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	Constituționale, cele statuate prin toate aceste decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față. III. Curtea Constituțională reține că lipsa reglementării juridice a posibilităților și a condițiilor organizării în grupuri parlamentare a deputaților care demisionează din alte grupuri parlamentare nu constituie încălcarea vreunei prevederi constituționale, ci reprezintă o omisiune de reglementare, care nu poate fi suplinită prin decizii ale Curții Constituționale. Dacă ar proceda la completarea reglementării juridice, Curtea și-ar depăși competența stabilită prin art.144 lit.b) din Constituție, precum și prin art.21 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, texte potrivit cărora aceasta "[...] se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori." Totodată, în temeiul art.2 alin.(3) fraza întâi din Legea nr.47/1992, republicată, "În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. [...]". Din aceste prevederi constituționale și legale rezultă că obiecția de neconstituționalitate referitoare la caracterul incomplet al textului criticat nu poate fi primită. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr.45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.90 din 12 mai 1995. În plus, pronunțându-se printr-o decizie asupra acestei omisiuni de reglementare, Curtea Constituțională ar încălca principiul autonomiei reglementare a Parlamentului, prevăzut la art.61 alin.(1) din Constituție, ceea ce, astfel cum s-a arătat anterior, este inadmisibil. IV. În sfârșit, referitor la compararea, realizată prin sesizarea formulată de grupul celor 52 deputați, a prevederilor regulamentelor celor două Camere sub aspectul organizării grupurilor parlamentare, Curtea Constituțională constată că o asemenea necorelare nu poate atrage vreo consecință în ceea ce privește constituționalitatea art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților. Într-adevăr, prin Decizia Curții Constituționale nr.46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994, s-a constatat, printre altele, neconstituționalitatea prevederilor art.13 alineatul ultim și a celor ale art.14 alin.2, 3 și ultimul din Regulamentul Senatului. Prevederile reglementare declarate ca fiind neconstituționale exclud posibilitatea constituirii unui grup parlamentar prin înrudire politică, interzic senatorilor care părăsesc un grup parlamentar afilierea la alt grup, trecerea de la un grup parlamentar la altul sau constituirea unui grup parlamentar de către senatorii independenți. Deși, potrivit prevederilor art.145 alin.(2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii, iar conform art.22 alin.(4) din Legea nr.47/1992, republicată, "Dacă prin decizie se constată neconstituționalitatea unor dispoziții ale regulamentului, Camera sesizată va reexamina aceste dispoziții, pentru punerea lor de acord cu prevederile Constituției", aceste interdicții, constatate ca fiind neconstituționale, nu au fost eliminate nici până în prezent, prin hotărâre a Senatului, din Regulamentul acestei Camere. <u>În schimb, Regulamentul Camerei Deputaților, în redactarea actuală, după republicarea acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 14 martie 1996, nu mai conține nici o reglementare restrictivă, identică sau similară cu cele din Regulamentul Senatului.</u> În consecință urmează să se constate că prevederile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale. Față de cele arătate, potrivit prevederilor art.144 lit.b) din Constituție, precum și ale art.13 alin.(1) lit.A.b), ale art.21 și ale art.22 din Legea nr.47/1992, republicată,	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	CURTEA În numele legii DECIDE: Constată că prevederile art.13 alin.1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale. Prezenta decizie se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și obligatorie. Pronunțată astăzi, 15 martie 2000. <i>Deliberarea a avut loc la 15 martie 2000 și la ea au participat: Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica, judecători.</i>	
5.	DECIZIA Nr.196 din 28 aprilie 2004 privind constituționalitatea dispozițiilor art.15 alin.(3), art.16 alin.(2) teza întâi, alin.(3) teza întâi și alin.(4) din Regulamentul Senatului, republicat Publicată în Monitorul Oficial nr.417 din 11.05.2004 Prin Adresa nr.3.009 din 1 aprilie 2004 secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale sesizarea Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, prin care se solicită ca, în conformitate cu dispozițiile art.146 lit.c) din Constituție, republicată, să se pronunțe asupra constituționalității unor dispoziții din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea nr.16/1993, astfel cum a fost modificat și completat prin hotărârile nr.5/2001 și nr.20/2003. Sesizarea este semnată de membrii Grupului Parlamentar al Partidului Național Liberal din Senat, după cum urmează: Nicolae-Vlad Popa, Norica Nicolai, Gheorghe Flutur, Corin Penciu, Dan Avram, Hermann Armeniu Fabini, Radu Alexandru Feldman, Mircea Ionescu Quintus, Mircea Teodor Iustian, Ioan Păun-Ion Otiman, Nicolai Paul Anton Păcuraru, Alexandru Paleologu și Ion Sârbulescu. Sesizarea face obiectul Dosarului nr.169C/2004 al Curții Constituționale. Prin această sesizare se solicită Curții să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor Regulamentului Senatului, în special asupra prevederilor art.15 și 16, Regulament aprobat prin Hotărârea nr.16/1993, modificat și completat prin Hotărârile nr.5/2001 și nr.20/2003. În sesizare se susține că prevederile cuprinse la cele două articole menționate nu au fost modificate de Senat, deși asupra neconstituționalității acestora Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr.44/1993 și nr.46/1994. Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal consideră că dispozițiile regulamentare ale art.16 alin.(2) și (3), care reglementează interdicția trecerii senatorilor de la un grup parlamentar la altul sau de a se afilia unui grup parlamentar după ce au părăsit grupul din care făceau parte au semnificația unor sancțiuni aplicate pentru părăsirea unui grup parlamentar. Aceste sancțiuni sunt neconstituționale întrucât părăsirea unui grup, precum și trecerea sau afilierea la un altul sunt modalități ale exercitării dreptului prevăzut de dispozițiile art.64 alin.(3) din Constituție, republicată, și de art.15 alin.(1) din Regulamentul	Nicolae Popa, președinte, Costică Bulai, Nicolae Cochinescu, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Șerban Viorel Stănoiu, Lucian Stângu și Ioan Vida, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	Senatului. Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal arată că Biroul Permanent a cerut Comisiei juridice de numiri, disciplină, imunități și validări un raport asupra situației Grupului parlamentar al Partidului Democrat, care, datorită plecării a doi senatori nu mai întrunea condițiile de funcționare, adică un număr de șapte senatori aleși pe lista aceluiași partid. Se menționează că domnul senator Aurel Pană a declarat că revine în cadrul Grupului parlamentar al Partidului Democrat. Senatul, prin raportul și votul dat, consideră că este interzisă revenirea unui senator la grupul de care a aparținut, deși în art.16 alin.(3) și (4) din Regulamentul Senatului nu este oprită revenirea senatorului în grupul de la care a plecat inițial. Condițiile prevăzute în art.15 alin.(2) din Regulament, adică existența unui număr de șapte senatori care au fost aleși pe listele aceluiași partid, fiind întrunite, Grupul Partidului Democrat trebuie recunoscut de către Senatul României ca fiind regulamentar. Față de acestea, autorul sesizării susține că "Poziția Biroului Permanent al Senatului și a plenului de a nu accepta reînființarea Grupului P.D. este neconstituțională [...]". CURTEA, examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Regulamentului Senatului republicat, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele: Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) din Constituție, republicată, precum și ale art.2, 3, 12 și 22 din Legea nr.47/1992, republicată, să se pronunțe asupra sesizării de neconstituționalitate. Sesizarea de neconstituționalitate privește: 1. Refuzul Biroului Permanent și al plenului Senatului de a accepta reînființarea Grupului parlamentar al Partidului Democrat; 2. Neconstituționalitatea Regulamentului Senatului și, în special, a prevederilor cuprinse la art.15 și 16 din același regulament. Examinând sesizarea, Curtea constată următoarele: Așa cum rezultă din sesizare, Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal solicită Curții Constituționale să se pronunțe, pe de o parte, asupra constituționalității prevederilor Regulamentului Senatului, însă fără să motiveze această cerere, cât privește toate dispozițiile din Regulament, iar, pe de altă parte, să se constate neconstituționalitatea dispozițiilor art.15 și 16 din Regulamentul Senatului republicat, având următorul cuprins: - Art.15: "(1) După validare senatorii se pot organiza grupuri parlamentare. (2) Un grup parlamentar poate fi constituit și poate funcționa pe toată durata legislaturii dintr-un număr de cel puțin 7 senatori, care au fost aleși pe listele aceluiași partid sau ale aceleiași formațiuni politice. (3) Senatorii care au un candidat pe listele unei coaliții electorale și care fac parte din partide sau formațiuni politice diferite se pot constitui în grupuri parlamentare proprii ale partidelor sau formațiunilor respective, în condițiile alin. (2). (4) Un senator poate face parte dintr-un singur grup parlamentar"; - Art.16: "(1) Senatorii aleși ca independenți se pot afilia unuia dintre grupurile parlamentare constituite potrivit art.15 alin. (1) și (2). (2) Trecerea de la un grup parlamentar la altul, precum și constituirea de grupuri parlamentare ale unui partid sau unei formațiuni politice care nu a participat la alegeri sau care nu a obținut locuri în Senat în urma alegerilor sunt interzise. (3) Senatorii care părăsesc un grup parlamentar constituit potrivit art.15 alin.(1) și (2) nu se pot afilia altui grup parlamentar și nu pot reprezenta partide sau formațiuni politice care nu au obținut mandate în Senat în urma alegerilor sau nu au participat la aceste alegeri.	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	<u>(4) Senatorii aleși ca independenți sau <i>deveniți independenți prin părăsirea grupurilor parlamentare nu se pot asocia între ei pentru constituirea unui grup parlamentar.</i></u> Curtea înțelege să circumstanțieze controlul asupra acestor dispoziții din Regulamentul Senatului. Autorii sesizării susțin că aceste prevederi contravin dispozițiilor art.64 alin.(3) din Constituție, republicată, care au următorul cuprins: "<i>Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere.</i>" Curtea constată că, prin critica de neconstituționalitate formulată de autorii sesizării, sunt vizate, în esență, dispozițiile art.15 alin.(3), art.16 alin.(2) teza întâi, alin.(3) teza întâi și alin.(4) din Regulamentul Senatului, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 2 februarie 2001, care reglementează interdicția impusă senatorilor de a trece sau de a se afilia la un grup parlamentar, <u>interdicții care au semnificația unor sancțiuni aplicate pentru părăsirea unui grup parlamentar.</u> Curtea Constituțională mai constată că aceste dispoziții regulamentare au fost cuprinse la prevederile art.13 alineatul ultim, art.14 alin.2, alin.3 și alineatul ultim din Regulamentul Senatului publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.178 din 27 iulie 1993, asupra cărora <u>Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr.46 din 17 mai 1994</u>, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994. Prin această decizie s-a constatat că prevederile art.13 alineatul ultim, devenite art.15 alin.(3) teza întâi, <u>contravin Constituției, în măsura în care nu permit asocierea senatorilor în grupuri parlamentare pe alte criterii de interes general, decât acela al apartenenței la un partid politic</u>, iar prevederile art.14 alin.2, alin.3 și alineatul ultim, preluate de art.16 alin.(2) teza întâi, alin.(3) teza întâi și alin.(4) sunt contrare dispozițiilor Legii fundamentale, întrucât interzic trecerea de la un grup parlamentar la altul, opresc afilierea la un alt grup parlamentar și <u>interzic constituirea unui grup parlamentar format din senatori independenți.</u> <u>Față de sesizarea actuală, Curtea înțelege să evoce această practică, socotind că atât considerentele, cât și soluția din Decizia nr.46 din 17 mai 1994 își păstrează valabilitatea.</u> Pentru toate acestea, Curtea Constituțională urmează să constate că dispozițiile cuprinse la art.16 alin.(2) teza întâi, alin.(3) teza întâi și alin.(4) din Regulamentul Senatului, republicat, sunt neconstituționale. Având în vedere aceste considerente, dispozițiile art.64 alin.(3), art.146 lit.c), art.147 alin.(4) din Constituție, republicată, precum și prevederile art.13 lit.A.b), art.21 și 22 din Legea nr.47/1992, republicată, CURTEA în numele legii DECIDE: <u>Constată că sunt neconstituționale</u> dispozițiile cuprinse la art.15 alin.(3), <u>art.16</u> alin.(2) teza întâi, alin.(3) teza întâi și <u>alin.(4)</u> din Regulamentul Senatului, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 2 februarie 2001, dispoziții care au preluat prevederile art.13 alineatul ultim, art.14 alin.2, alin.3 și alineatul ultim din Regulamentul Senatului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.178 din 27 iulie 1993, a căror neconstituționalitate a fost constatată prin Decizia Curții Constituționale nr.46 din 17 mai 1994. Definitivă și obligatorie.	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
6.	DECIZIA Nr.317 din 13 aprilie 2006 privind constituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Senatului Publicată în Monitorul Oficial nr.446 din 23.05.2006 Cu Adresa nr.3567 din 5 decembrie 2005, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art.27 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea referitoare la neconstituționalitatea unor dispoziții din Regulamentul Senatului, adoptat prin Hotărârea Senatului nr.28 din 24 octombrie 2005 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.948 din 25 octombrie 2005. Sesizarea este semnată de un număr de 42 de senatori, și anume: Ion A. Iliescu, Mircea Dan I. Geoană, Nicolae Gh. Văcăroiu, Ion I. Solcanu, Otilian B. Neagoe, Radu Cristian T. Georgescu, Viorel I. Arcaș, Alexandru A. Athanasiu, Ioan I. Chelaru, Octav O. Cozmâncă, Ovidiu Teodor I. Crețu, Corina T. Crețu, Petre P. Daea, Cristian M. Diaconescu, Vasile V. Dîncu, Ion I. Florescu, Antonie Gh. Iorgovan, George-Cristian L. Maior, Radu Cătălin C. Mardare, Petru Șerban N. Mihăilescu, Ion I. Moraru, Șerban A. Nicolae, Traian S. Novolan, Sorin Mircea M. Oprescu, Adrian C. Păunescu, Mihail E. Popescu, Dan Mircea Șt. Popescu, Ion S. Rădoi, Aristide S. Roibu, Ilie I. Sârbu, Doina C. Silistru, Aurel Gabriel N. Simionescu, Viorel C. Ștefan, Sever Gh. Șter, Doru Ioan I. Tărăcilă, Emil Răzvan V. Theodorescu, Angel P. Tîlvar, Ion I. Toma, Silvia Adriana M. Țicău, Vasile Ioan Dănuț V. Ungureanu, Ion I. Vărgău. Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.7451 din 6 decembrie 2005 și formează obiectul Dosarului nr.940C/2005. În sesizare sunt criticate ca fiind neconstituționale următoarele articole din Regulamentul Senatului: 4. Art.16 alin.(2), care dispune că „<i>Un grup parlamentar poate fi constituit și poate funcționa numai dacă cuprinde cel puțin 7 senatori, care au fost aleși pe listele aceluiași partid, ale aceleiași organizații a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțe politice sau alianțe electorale</i>”, contravine art.64 alin.(4) din Constituție. Precizarea potrivit căreia senatorii aleși pe listele aceluiași partid politic sau ale aceleiași alianțe politice ori electorale se pot constitui în grup parlamentar încalcă, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr.46/1994, dreptul subiectiv al senatorilor de a se organiza în grupuri parlamentare prevăzut de art.64 alin.(4) din Constituție. CURTEA, examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile criticate din Regulamentul Senatului, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele: Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.c) din Constituție, precum și celor ale art.1, 10, 27 și 28 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor criticate din Regulamentul Senatului. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie art.5 alin.(2), art.7 alin.(7), art.11, art.16 alin.(2), art.22, art.28 alin.(2), art.36 alin.(1) lit.s), art.37 alin.(1), art.42 alin.(1) lit.c), art.45 alin.(1), art.46 alin.(3), art.48 alin.(2), art.50 alin.(2), art.51 alin.(1) și (3), art.60 alin.(1) și (2), art.61 alin.(1), art.66 alin.(4), art.67 lit.d), art.76 alin.(1) și (6), art.79 alin.(1) și (2), art.82 alin.(2), art.88 alin.(1), art.89 alin.(4), art.90 alin.(1) lit.b), art.102, art.104, art.125 alin.(2), art.136 alin.(3) și (5), art.138 alin.(1), art.145 alin.(5), art.146	IoanVida președinte, Nicolae Cochinescu, <u>Aspazia Cojocaru</u>, <u>Acsinte Gaspar</u>, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, <u>Ion</u> <u>Predescu</u> și Viorel Șerban Stănoiu, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	alin.(1), art.149, art.155 alin.(3), art.160 alin.(2) și (4), art.161 alin.(1) teza întâi, art.166 alin.(5) și (6), art.174-185, art.174 alin.(2), art.189, art.190, art.191, art.193, art.204 alin.(2), art.205, art.208 alin.(4) din Regulamentul Senatului, adoptat prin Hotărârea Senatului nr.28 din 24 octombrie 2005 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.948 din 25 octombrie 2005. În opinia autorilor sesizării, așa cum s-a arătat și în sinteza criticilor formulate, prevederile Regulamentului Senatului, care fac obiectul controlului de constituționalitate, sunt contrare dispozițiilor și principiilor constituționale cuprinse în următoarele articole: III. Curtea Constituțională nu poate reține încălcarea dispozițiilor sau a principiilor Constituției prin celelalte prevederi criticate din Regulamentul Senatului, pentru următoarele motive: 3. Aparenta neconstituționalitate a dispozițiilor art.16 alin.(2) din Regulament este înlăturată prin precizările de la alin.(5) și (6) ale aceluiași articol, <u>care permit</u> afilierea la alte grupuri parlamentare și <u>constituirea</u> de grupuri mixte, <u>inclusiv grupuri pentru senatorii independenți</u>. Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) și art.147 alin.(1) și (4) din Constituție, precum și al prevederilor art.11 alin.(1) lit.A.c), art.27 și 28 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, CURTEA CONSTITUȚIONALĂ În numele legii DECIDE: Constată că art.5 alin.(2), în măsura în care se referă la numărul membrilor partidelor, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice sau alianțelor electorale, iar nu la configurația politică rezultată din alegeri, conform art.64 alin.(5) din Constituție, art.45 alin.(1), în măsura în care atribuie liderului de grup, iar nu grupului parlamentar, dreptul de a face propuneri privitoare la înlocuirea unui membru dintr-o comisie parlamentară, art.67 lit.d), art.76 alin.(1), art.76 alin.(6), art.79 alin.(1) și (2), art.189, 190, 191 și 193 din Regulamentul Senatului sunt neconstituționale. Constată că, în ceea ce privește art.7 alin.(7), art.11, art.16 alin.(2), art.22, art.28 alin.(2), art.36 alin.(1) lit.s), art.37 alin.(1), art.42 alin.(1) lit.c), art.46 alin.(3), art.48 alin.(2), art.50 alin.(2), art.51 alin.(1), art.51 alin.(3), art.60 alin.(1), art.60 alin.(2), art.61 alin.(1), art.66 alin.(4), art.82 alin.(2), art.88 alin.(1), art.89 alin.(4), art.90 alin.(1) lit.b), art.102, art.104, art.125 alin.(2), art.136 alin.(3), art.136 alin.(5), art.138 alin.(1), art.145 alin.(5), art.146 alin.(1), art.149, art.155 alin.(3), art.160 alin.(2), art.160 alin.(4), art.161 alin.(1) teza întâi, art.166 alin.(5) și (6), art.172 alin.(2), art.174-185, art.174 alin.(2), art.204 alin.(2), art.205 și art.208 alin.(4) din același regulament, sesizarea este neîntemeiată. Definitivă și general obligatorie. Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dezbaterile au avut loc la data de 13 aprilie 2006 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Ion Predescu, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu și Viorel Șerban Stănoiu, judecători.	

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
7.	DECIZIA Nr.229 din 14 martie 2007 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art.16 alin.(2) și alin.(6) cu raportare la alin.(5) din Regulamentul Senatului La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile celor 25 de senatori. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Ștefan-Mihail Antonie, Viorel Senior Duca, Viorel Arion, Nicolae-Vlad Popa, Ivan Cismaru, Nicolae Neagu, Dan Gabriel Popa, Dan Sabău, Verginia Șerbănescu, Maria Petre, Jan Vraciu, Cristian Cucuiian, Cristache Rădulescu, Marius Marinescu, Mihai Țăbuleac, Ovidiu Rădoi, Gheorghe David, Ioan Corodan, Ioan Talpeș, Cornelia Cazacu, Gheorghe Flutur, Mircea Cintează, Apostol Neculai, Dorel Jurcan și Dan Cărlan. Autorii sesizării susțin că dispozițiile art.16 alin.(2) partea a doua și alin.(6) cu raportare la alin.(5) din Regulamentul Senatului, <u>"care nu permit senatorilor aleși sau deveniți independenți să constituie un grup parlamentar de sine stătător, ci doar de a se afilia altor grupuri parlamentare sau de a constitui un grup parlamentar mixt", încalcă prevederile constituționale ale art.64 alin.(3) privind organizarea internă a Camerelor Parlamentului și ale art.53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, consideră că limitarea dreptului de asociere a senatorilor independenți la posibilitatea de a se afilia vreunui dintre grupurile parlamentare existente ori de a face parte dintr-un grup parlamentar mixt este contrară libertății de opțiune a parlamentarilor în privința modului de exercitare a dreptului de asociere în grupuri parlamentare, consacrat de normele constituționale invocate, în acest sens, se face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.</u> În temeiul art.27 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 21 februarie 2007, Curtea Constituțională a solicitat punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului asupra sesizării de neconstituționalitate. Biroul permanent al Senatului nu a comunicat punctul de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate. CURTEA, examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate din regulament, prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr.47/1992, reține următoarele: Prin sesizarea formulată sunt criticate pentru neconstituționalitate dispozițiile art.16 alin.(2) și alin.(6) cu raportare la alin.(5) din Regulamentul Senatului adoptat prin Hotărârea Senatului nr.28 din 24 octombrie 2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.948 din 25 octombrie 2005, dispoziții care au următoarea redactare: "(2) <i>Un grup parlamentar poate fi constituit și poate funcționa numai dacă cuprinde cel puțin 7 senatori, care au fost aleși pe listele aceluiși partid, ale aceleiași organizații a cetățenilor</i>	Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, <u>Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Ion Predescu,</u> Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Șerban Viorel Stănoiu și Tudorel Toader, judecători.

Nr. crt.	Text DCCR	JUDECATORI
	<i>aparținând minorităților naționale, alianțe politice sau alianțe electorale.</i> <i>(5) Senatorii aparținând partidelor sau organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale care nu întrunesc numărul necesar pentru a forma un grup parlamentar se pot afilia altor grupuri parlamentare sau pot constitui grupul parlamentar mixt.</i> <i>(6) Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător și senatorilor aleși sau deveniți independenți."</i> Autorii sesizării de neconstituționalitate consideră că aceste texte excedează în principal prevederilor constituționale ale art.64 alin.(3), conform cărora <i>"Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere"</i>. De asemenea, apreciază că aceste dispoziții contravin și art.53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Analizând sesizarea de neconstituționalitate, <u>Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor referitoare la organizarea grupurilor parlamentare din regulamentele anterioare ale Senatului.</u> Astfel, cu privire la prevederile art.14 ultimul alineat din Regulamentul Senatului aprobat prin Hotărârea nr.16 din 30 iunie 1993, prin <u>Decizia nr.46 din 17 mai 1994</u>, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994, <u>Curtea a statuat că interdicția senatorilor independenți de a constitui un grup parlamentar, prevăzută de acest text, este neconstituțională, deoarece "încalcă libertatea lor de opțiune, obligându-i, dacă vor să-și exercite dreptul constituțional de a forma un grup parlamentar, să recurgă exclusiv la posibilitatea de a se afilia la un alt grup parlamentar existent potrivit art.14 alin.(1)."</u> În continuare, prin <u>Decizia nr.196 din 28 aprilie 2004</u>, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.417 din 11 iunie 2004, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității unor dispoziții din Regulamentul Senatului, modificat prin Hotărârea nr.5 din 17 ianuarie 2001 și republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 2 februarie 2001, ulterior modificat și completat prin Hotărârea nr.20 din 18 noiembrie 2003, dispoziții care reglementau interdicția impusă senatorilor de a trece sau de a se afilia la un alt grup parlamentar. Cu acel prilej, <u>invocând considerentele și soluția Deciziei nr.46 din 17 mai 1994, instanța constituțională a statuat, printre altele, că dispozițiile art.16 alin.(4), potrivit cărora "Senatorii aleși ca independenți sau deveniți independenți prin părăsirea grupurilor parlamentare nu se pot asocia între ei pentru constituirea unui grup parlamentar", sunt neconstituționale, datorită încălcării prevederilor art.64 alin.(3) din Constituție.</u> <u>Prin Decizia nr.317 din 13 aprilie 2006</u>, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.446 din 23 mai 2006, Curtea Constituțională a examinat, printre altele, și dispozițiile art.16 alin.(2) din noul Regulament al Senatului, aprobat prin Hotărârea nr.28 din 24 octombrie 2005, dispoziții ce formează obiectul controlului de constituționalitate în cauza de față. Atunci, Curtea a constatat că sesizarea în privința acestor dispoziții este neîntemeiată, întrucât "aparenta neconstituționalitate a dispozițiilor art.16 alin.(2) din Regulament este înlăturată prin precizările de la alin.(5) și (6) ale aceluiași articol, <u>care permit</u> afilierea la alte grupuri	

DECIZIA Nr.1.490
din 17 noiembrie 2010

privind constituționalitatea art.12, art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 partea introductivă, art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat prin hotărârile nr.26 și nr.27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților

Publicată în Monitorul Oficial nr.861 din 22.12.2010

I. Cu Adresa nr.51/4613 din 7 octombrie 2010, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) din Constituție, precum și al art.27 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea formulată de 74 de deputați aparținând grupului parlamentar al alianței politice PSD+PC referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr.26/2010 privind modificarea și completarea art.12 din Regulamentul Camerei Deputaților și a Hotărârii Camerei Deputaților nr.27/2010 privind modificarea Regulamentului Camerei Deputaților.

Autorii sesizării sunt următorii

.....
Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.14.497 din 7 octombrie 2010, formând obiectul Dosarului nr.4.076 C/2010.

Cu adresa nr.51/4870 din 20 octombrie 2010, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) din Constituție, precum și al art.27 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea formulată de 52 de deputați aparținând Grupului parlamentar PNL referitoare la neconstituționalitatea unor prevederi ale Regulamentului Camerei Deputaților adoptate prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.26/2010 privind modificarea și completarea art.12 din Regulamentul Camerei Deputaților și Hotărârea Camerei Deputaților nr.27/2010 privind modificarea Regulamentului Camerei Deputaților.

Autorii sesizării sunt următorii:

.....
Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.15.064 din 20 octombrie 2010, formând obiectul Dosarului nr.4.241 C/2010.

II. Obiectul sesizării, astfel cum a fost formulat în Dosarul nr.4.076 C/2010, îl constituie:

1. dispozițiile Hotărârii Camerei Deputaților nr.26/2010 privind modificarea și completarea art.12 din Regulamentul Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.679 din 7 octombrie 2010, având următorul cuprins:

.....
În susținerea acestei interpretări a textului constituțional de referință se invocă deciziile Curții Constituționale nr.601 din 14 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.022 din 17 noiembrie 2005, nr.602 din 14 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.027 din 18 noiembrie 2005, nr.317 din 13 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.446 din 23 mai 2006, și, în mod distinct, Decizia nr.229 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.236 din 5 aprilie 2007.

.....
Â

.....
2. În ceea ce privește **criticile de neconstituționalitate intrinsecă**, Curtea constată că și acestea sunt neîntemeiate, pentru următoarele motive:
.....

Aceste critici nu pot fi reținute. **În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant asupra posibilității neîngrădite a parlamentarilor** de a trece de la un grup parlamentar la altul, de a se afilia la un grup parlamentar sau **de a constitui un grup format din parlamentari independenți, sancționând, de fiecare dată când a fost sesizată, normele regulamentare care limitau acest drept, norme apreciate, în esență, ca fiind în contradicție cu dispozițiile art.69 alin.(2) din Constituție, care respinge orice formă de mandat imperativ.**

Astfel, prin Decizia nr.44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.190 din 10 august 1993, Curtea a statuat următoarele: "Art.66 [în prezent 69] din Constituție stabilește că, în exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului și că orice mandat imperativ este nul. **Practic, acest articol valorifică fără limite mandatul reprezentativ. Acest text constituțional trebuie să constituie punctul de plecare în explicarea raporturilor constituționale dintre deputat și alegătorii săi, partidul politic care l-a propulsat, Camera din care face parte. Interpretarea acestui articol constituțional nu poate fi decât în sensul că deputatul, din punct de vedere juridic, nu mai are nicio răspundere juridică față de alegătorii din circumscripția care l-a ales și nici față de partidul pe lista căruia a candidat. Raporturile sale cu alegătorii și partidul sunt raporturi morale, politice, dar nu juridice. El nu mai este ținut să îndeplinească vreo obligație față de aceștia, el este obligat numai poporului. În contextul constituțional românesc care valorifică fără limite mandatul reprezentativ, singura posibilitate pe care o are partidul sau alegătorii nemulțumiți de activitatea unui deputat este să nu-l realegă. [...] în consecință, deputatul are facultatea constituțională de a adera la un grup parlamentar sau altul în funcție de opțiunile sale, de a se transfera de la un grup parlamentar la altul sau de a se declara independent față de toate grupurile parlamentare. Nicio altă normă juridică, legală sau regulamentară nu poate contraveni acestor dispoziții constituționale."**

Prin Decizia nr.45 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art.18 din Regulamentul Camerei Deputaților privind interdicția trecerii la alt grup parlamentar, întrucât acestea constituiau o îngrădire a mandatului reprezentativ.

Prin Decizia nr.46 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 27 mai 1994, **Curtea a constatat neconstituționalitatea art.14 alineatul ultim din Regulamentul Senatului, reținând că "interdicția senatorilor independenți de a constitui un grup parlamentar [...] este neconstituțională întrucât încalcă libertatea lor de opțiune, obligându-i, dacă vor să-și exercite dreptul constituțional de a forma un grup parlamentar, să recurgă exclusiv la posibilitatea de a se afilia la un grup parlamentar existent [...]"**.

Prin Decizia nr.196 din 28 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.417 din 11 mai 2004, **Curtea a constatat și neconstituționalitatea dispozițiilor art.16 alin.(4) din Regulamentul Senatului**, potrivit cărora ***"Senatorii aleși ca independenți sau deveniți independenți prin părăsirea grupurilor parlamentare nu se pot asocia între ei pentru constituirea unui grup parlamentar"***, deoarece ***"interzic trecerea de la un grup parlamentar la altul, opresc afilierea la un alt grup parlamentar și interzic constituirea unui grup parlamentar format din senatori independenți"***.

Ulterior, **prin Decizia nr.317 din 13 aprilie 2006**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.446 din 23 mai 2006, Curtea Constituțională a examinat, printre altele, și dispozițiile art.16 alin.(2) din noul Regulament al Senatului, aprobat prin Hotărârea nr.28 din 24 octombrie 2005. Atunci, ***Curtea a constatat că sesizarea în privința acestor dispoziții este neîntemeiată, întrucât "aparenta neconstituționalitate a dispozițiilor art.16 alin.(2) din Regulament este înlăturată prin precizările de la alin.(5) și (6) ale aceluiași articol, care permit afilierea la alte grupuri parlamentare și constituirea de grupuri mixte, inclusiv grupuri pentru senatori independenți."***

..... Singurul text constituțional care se referă la alcătuirea grupurilor parlamentare, respectiv cel al art.64 alin.(3), potrivit căruia *"Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere"*, nu instituie nicio interdicție sub acest aspect. Tot astfel, Legea fundamentală nu prevede nicio sancțiune pentru părăsirea unui grup parlamentar și, implicit, a unui partid politic reprezentat în Parlament, de către candidații aleși pe listele acestuia, mandatul parlamentar fiind irevocabil. Din această perspectivă, **distincția la care se face referire în cuprinsul sesizărilor dintre categoria deputaților independenți și a celor deveniți independenți este lipsită de efecte juridice**; singurele efecte, față de cadrul constituțional actual, pot exista în plan politic, și anume în ceea ce privește raporturile parlamentarului devenit independent cu partidul care l-a susținut în alegeri, respectiv cu electoratul, care la următorul scrutin poate să nu îl mai aleagă.

.....
Cu privire la aceste modificări, Curtea reține, mai întâi, că introducerea în textele Regulamentului Camerei Deputaților a sintagmei ***"configurație politică"***, care este cuprinsă în chiar norma constituțională de referință, respectiv art.64 alin.(5) din Legea fundamentală, nu poate fi calificată ca determinând, în sine, neconstituționalitatea acestora și nici de natură să consacre un alt sens al sintagmei constituționale decât cel reținut de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, invocată de autorii sesizării.

Astfel, prin deciziile nr.601/2005 și nr.602/2005, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.022 din 17 noiembrie 2005, și, respectiv, nr.1.027 din 18 noiembrie 2005, pronunțându-se, printre altele, și cu privire la dispozițiile din Regulamentele celor două Camere care instituiau posibilitatea revocării președinților acestora, prin retragerea sprijinului politic, la cererea altui sau altor grupuri parlamentare decât grupul parlamentar care a propus alegerea lor, Curtea a statuat că ***"prin configurația politică a fiecărei Camere se înțelege compunerea acesteia rezultată din alegeri, pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor Camerei respective"***. ***Curtea a mai reținut, cu acele prilejuri, că "în virtutea configurației politice izvorâte din voința corpului electoral se desemnează și președintele Camerei Deputaților și al Senatului"***, precum și faptul că ***"instituirea posibilității alegerii unui nou președinte dintr-un alt grup parlamentar ar avea drept consecință ca sancțiunea aplicată președintelui Camerei Deputaților [Senatului], revocat din funcție, să se extindă asupra grupului parlamentar care a propus alegerea lui."***

Spre deosebire însă de jurisprudența menționată, în prezenta cauză regula impusă de art.64 alin.(5) din Constituție trebuie analizată prin raportare la dispozițiile art.64 alin.(3), respectiv art.64 alin.(2) teza a doua din Constituție, referitoare la organizarea grupurilor parlamentare și la alegerea celorlalți membri ai birourilor permanente, texte constituționale care stabilesc reguli distincte de cea impusă de art.64 alin.(2) teza întâi din Constituție pentru alegerea președinților celor două Camere ale Parlamentului.

Astfel, potrivit art.64 alin.(3) din Constituție, *"Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere"*. Așadar, grupurile parlamentare nu sunt structuri obligatorii ale Parlamentului. Rezultând din uniunea voluntară a parlamentarilor, crearea grupurilor parlamentare constituie un drept, iar nu o obligație. Textul constituțional menționat, referindu-se la acest drept al parlamentarilor, nu stabilește nicio restricție cât privește momentul exercitării acestuia. Prin urmare, nu este contrară Legii fundamentale constituirea, pe parcursul legislaturii, potrivit **regulamentelor Camerelor** și cu respectarea Constituției, a unui grup parlamentar care nu a existat la începutul legislaturii, cu condiția, desprinsă de asemenea din interpretarea normelor constituționale, ca pe această cale să nu fie reprezentate în Parlament partide care nu au obținut mandate la alegeri.

Mutațiile intervenite în structura grupurilor parlamentare existente, ca urmare a sciziunii ce se poate produce în cadrul partidelor reprezentate de fiecare grup sau a migrației parlamentarilor de la un grup la altul ori a părăsirii unui grup fără afilierea la altul, **mutații posibile în condițiile în care Constituția stabilește expres că orice mandat imperativ este nul, nu pot rămâne fără consecințe asupra reprezentării grupurilor parlamentare în cadrul birourilor permanente.**

De aceea, **spre deosebire de președinții Camerelor, aleși pe durata mandatului Camerelor, ceilalți membri ai birourilor permanente sunt aleși, potrivit art.64 alin.(2) teza a doua din Constituție, la începutul fiecărei sesiuni, în mod corespunzător componenței grupurilor parlamentare la momentul respectiv.**

Textul constituțional menționat, într-o firească legătură cu cel al art.69 alin.(2), asigură reflectarea, în componența structurilor de conducere ale Camerelor Parlamentului, a restructurărilor politice din Parlament care, asemenea evoluțiilor politice din societate, nu pot fi oprite. Cadrul constituțional actual nu sancționează asemenea restructurări și, prin urmare, susținerea autorilor sesizărilor, în sensul că acestea ar impune un scrutin electoral, nu au suport constituțional, critica formulată din această perspectivă, în raport de dispozițiile art.2 și art.16 alin.(1) din Constituție, fiind neîntemeiată.

Tot astfel, **constituirea unui grup parlamentar al deputaților independenți**, pe parcursul legislaturii, în temeiul dispozițiilor stabilite de Camera Deputaților prin regulamentul propriu, dispoziții care, pentru rațiunile anterior înfățișate, nu contravin normelor constituționale, **nu poate rămâne fără consecințe în planul raporturilor de ordin politic și organizatoric din cadrul Camerei**, iar unul dintre aspectele esențiale ale rolului grupurilor parlamentare în aceste raporturi îl constituie implicarea în formarea celorlalte structuri ale Camerelor Parlamentului, **prin formularea de propuneri pentru alegerea componentei birourilor permanente și a comisiilor parlamentare.**

În aceste condiții, reglementarea, prin norme criticate, a renegocierii componentei Biroului permanent al Camerei Deputaților, în cazul constituirii unui grup de deputați independenți, începând cu următoarea sesiune, este menită să concilieze efectele acestei restructurări organizatorice intervenite în cadrul Parlamentului și care, ca o consecință a regulii mandatului reprezentativ, precum și a caracterului facultativ al constituirii grupurilor parlamentare, nu poate fi sancționată, cu rigorile decurgând din imperativul respectării configurației politice la alcătuirea Biroului permanent și a comisiilor parlamentare. De altfel, Curtea constată că art.23 din Regulament păstrează obligația menținerii numărului de locuri din Biroul permanent, în scopul stabilirii unor reguli care să circumstanțieze fenomenul migrației parlamentare, configurația politică rămânând în continuare, în concordanță cu dispozițiile constituționale, cadrul negocierii, respectiv al renegocierii. Se constată în acest sens că același text din Regulamentul Camerei Deputaților, referindu-se la numărul de locuri din Biroul permanent care se aprobă de către Camera Deputaților, se referă în mod expres la *"configurația politică inițială a Camerei Deputaților"*.

Competența, atât în cazul negocierii, cât și renegocierii, revine liderilor grupurilor parlamentare, iar nu unei majorități de conjunctură politică, așa cum neîntemeiat se susține în sesizări, iar eventuala **modificare a componentei Biroului permanent, ca urmare a renegocierii, se realizează "începând cu următoarea sesiune"**. Această din urmă dispoziție, cuprinsă în art.20 alin.(3) teza a doua din Regulamentul Camerei Deputaților, vizează menținerea stabilității politice a Parlamentului, ca și aceea cuprinsă în art.20 alin.(3) teza finală din același regulament, potrivit căreia *"Grupului parlamentar constituit din deputații independenți îi poate reveni un singur reprezentant în Biroul permanent"*.

.....

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art.12, art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 partea introductivă, art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum au fost modificate prin hotărârile nr.26 și nr.27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, nu contravin dispozițiilor constituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 17 noiembrie 2010 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

DECIZIA Nr.1.611
din 15 decembrie 2010

privind constituționalitatea art.12 alin.(4) și (5), art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 partea introductivă, art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum a fost modificat prin hotărârile nr.26 și nr.27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților

Publicată în Monitorul Oficial nr.866 din 23.12.2010

I. Cu Adresa nr.51/5.556 din 23 noiembrie 2010, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) din Constituție, precum și al art.27 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **sesizarea formulată de 56 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Alianței Politice PSD+PC referitoare la neconstituționalitatea art.12 din Regulamentul Camerei Deputaților și a Hotărârii Camerei Deputaților nr.27/2010 privind modificarea Regulamentului Camerei Deputaților.**

Autorii sesizării sunt următorii:

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.16.667 din 23 noiembrie 2010, formând obiectul Dosarului nr.4.613 C/2010.

II. **Obiectul sesizării**, astfel cum a fost formulat de autorii acesteia, îl constituie prevederile art.12 alin.(4) și (5), art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 (cu referire însă numai la partea introductivă a acestui articol), art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.8/1994, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin hotărârile nr.26 și nr.27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.679 din 7 octombrie 2010.

III. **În motivarea sesizării se susțin, în esență, următoarele:** Dispozițiile art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 partea introductivă, art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.8/1994, republicată, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr.27 din 5 octombrie 2010 a Camerei Deputaților, **"încalcă principiul configurației politice inițiale, prevăzut de art.64 alin.(5) din Constituție, și introduc regula unei configurații politice noi în Camera Deputaților, alta decât cea inițială rezultată din alegeri, configurație determinată de constituirea grupului parlamentar al deputaților independenți"**. **Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr.601 și nr.602 din 14 noiembrie 2005, prin care s-a statuat că prin configurație politică a fiecărei Camere se înțelege compunerea acesteia rezultată din alegeri,** pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor respectivi.

Dispozițiile art.12 alin.(5) din Regulamentul Camerei Deputaților încalcă, în opinia autorilor sesizării, prevederile art.61 alin.(1), art.62, art.64 alin.(3) și art.69 alin.(1) din Constituție, **prin interzicerea constituirii mai multor grupuri parlamentare de către deputații deveniți independenți în timpul unei legislaturi.** Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr.45/1994, nr.46/1994 și nr.196/2004, prin care s-a statuat că parlamentarul are facultatea constituțională de a adera la un grup parlamentar sau altul, de a constitui un grup parlamentar al independenților sau de a se declara independent față de toate grupurile parlamentare.

Se apreciază că textul regulamentar criticat determină o îngrădire a mandatului reprezentativ al deputaților și creează o situație de privilegiu și discriminare între deputați. Astfel, "deputații care au devenit independenți și au constituit primul un grup parlamentar sunt privilegiați față de parlamentarii care ulterior au devenit independenți și care nu mai au dreptul de a se organiza în alt grup parlamentar al independenților, fiind practic obligați să se afilieze la grupul independenților anterior constituit, fără a-și exercita propria opțiune".

Același text încalcă dreptul de asociere liberă, prevăzut de art.40 alin.(1) din Constituție.

.....
 II. Examinând sesizarea formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Cu privire la aceste modificări, se observă, mai întâi, că introducerea în textele Regulamentului Camerei Deputaților a sintagmei "**configurație politică**", care este cuprinsă în chiar norma constituțională de referință, respectiv art.64 alin.(5) din Legea fundamentală, nu poate fi calificată ca determinând, în sine, neconstituționalitatea acestora și nici de natură să consacre un alt sens al sintagmei constituționale decât cel reținut de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, invocată de autorii sesizării.

Astfel, prin deciziile nr.601/2005 și nr.602/2005, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1.022 din 17 noiembrie 2005 și, respectiv, nr.1.027 din 18 noiembrie 2005, pronunțându-se, printre altele, și cu privire la dispozițiile din regulamentele celor două Camere care instituiau posibilitatea revocării președinților acestora, prin retragerea sprijinului politic, la cererea altui sau altor grupuri parlamentare decât grupul parlamentar care a propus alegerea lor, Curtea a statuat că "prin configurația politică a fiecărei Camere se înțelege compunerea acesteia rezultată din alegeri, pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor Camerei respective". **Curtea a mai reținut, cu acele prilejuri, că "în virtutea configurației politice izvorâte din**

voința corpului electoral se desemnează și președintele Camerei Deputaților și al Senatului", precum și faptul că "instituirea posibilității alegerii unui nou președinte dintr-un alt grup parlamentar ar avea drept consecință ca sancțiunea aplicată președintelui Camerei Deputaților [Senatului], revocat din funcție, să se extindă asupra grupului parlamentar care a propus alegerea lui".

Spre deosebire însă de jurisprudența menționată, în prezenta cauză regula impusă de art.64 alin.(5) din Constituție trebuie analizată prin raportare la dispozițiile art.64 alin.(3), respectiv art.64 alin.(2) teza a doua din Constituție, referitoare la organizarea grupurilor parlamentare și la alegerea celorlalți membri ai birourilor permanente, texte constituționale care stabilesc reguli distincte de cea impusă de art.64 alin.(2) teza întâi din Constituție pentru alegerea președinților celor două Camere ale Parlamentului.

Astfel, potrivit art.64 alin.(3) din Constituție, "*Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere*". Așadar, grupurile parlamentare nu sunt structuri obligatorii ale Parlamentului. Rezultând din uniunea voluntară a parlamentarilor, crearea grupurilor parlamentare constituie un drept, iar nu o obligație. Textul constituțional menționat, referindu-se la acest drept al parlamentarilor, nu stabilește nicio restricție cât privește momentul exercitării acestuia. Prin urmare, nu este contrară Legii fundamentale constituirea, pe parcursul legislaturii, **potrivit regulamentelor Camerelor** și cu respectarea Constituției, a unui grup parlamentar care nu a existat la începutul legislaturii, cu condiția, desprinsă de asemenea din interpretarea normelor constituționale, ca pe această cale să nu fie reprezentate în Parlament partide care nu au obținut mandate la alegeri.

În plus, față de modul de alegere a parlamentarilor pentru legislaturile anterioare (pe liste de partid), în raport cu care Curtea a admis ca fiind constituțională migrația politică (a se vedea deciziile Curții Constituționale nr.45/1994, nr.46/1994 și nr.196/2004), actuala alcătuire a Parlamentului (rezultată, cel puțin în parte, din exprimarea electoratului prin votul uninominal) permite acceptarea constituirii unui grup parlamentar format din deputați deveniți independenți (ca urmare a părăsirii formațiunii politice din care au făcut parte inițial). Ca urmare, pe perioada mandatului parlamentar, schimbarea configurației politice este posibilă, ea explicându-se - în prezent - și prin aceea că actuala componentă a celor două Camere reflectă voința electoratului de

a trimite în Parlament persoane investite prin vot uninominal și nu liste de membri ai unui partid; or, cei aleși în urma votului uninominal (chiar dacă au fost susținuți de către o formațiune politică anume) **au un mai mare grad de independență**, ei având ca principală obligație susținerea în Parlament a intereselor celor care i-au trimis acolo.

Așadar, eventuala lor migrare (de la un partid la altul sau părăsirea unei formațiuni politice cu consecința dobândirii statutului de independent) **nu este de natură a afecta grav interesele alegătorilor** pe care îi reprezintă, ci - dimpotrivă - ea poate ilustra mai clar efectul mandatului reprezentativ pe care l-au primit și pe care trebuie să îl îndeplinească.

Configurația politică ce trebuie avută în vedere, în aceste condiții, **este cea de la începutul fiecărei sesiuni parlamentare și, în urma negocierilor între grupurile parlamentare, se poate acorda un loc în biroul permanent și grupului independenților, în condițiile Regulamentului.**

Mutațiile intervenite în structura grupurilor parlamentare existente, ca urmare a sciziunii ce se poate produce în cadrul partidelor reprezentate de fiecare grup sau a migrației parlamentarilor de la un grup la altul ori a părăsirii unui grup fără afilierea la altul, **mutații** posibile în condițiile în care Constituția stabilește expres că orice mandat imperativ este nul, nu pot rămâne fără consecințe asupra reprezentării grupurilor parlamentare în cadrul birourilor permanente.

De aceea, **spre deosebire de președinții Camerelor, aleși pe durata mandatului Camerelor, ceilalți membri ai birourilor permanente sunt aleși,** potrivit art.64 alin.(2) teza a doua din Constituție, **la începutul fiecărei sesiuni, în mod corespunzător componentei grupurilor parlamentare la momentul respectiv.** Textul constituțional menționat, într-o firească legătură cu cel al art.69 alin.(2), asigură reflectarea, în componența structurilor de conducere ale Camerelor Parlamentului, a restructurărilor politice din Parlament, care, asemenea evoluțiilor politice din societate, nu pot fi oprite.

Tot astfel, **constituirea unui grup parlamentar al deputaților independenți, pe parcursul legislaturii**, în temeiul dispozițiilor stabilite de Camera Deputaților prin regulamentul propriu, dispoziții care, pentru rațiunile anterior înfățișate, nu contravin normelor constituționale, **nu poate rămâne fără consecințe în planul raporturilor de ordin politic și organizatoric din cadrul Camerei, iar unul dintre aspectele esențiale ale rolului grupurilor parlamentare în aceste raporturi îl constituie implicarea în formarea celorlalte structuri ale Camerelor Parlamentului, prin formularea de propuneri pentru alegerea componentei birourilor permanente și a comisiilor parlamentare.**

În aceste condiții, reglementarea, prin normele criticate, a renegocierii componentei Biroului permanent al Camerei Deputaților, în cazul constituirii unui grup de deputați independenți, începând cu următoarea sesiune, este menită să concilieze efectele acestei restructurări organizatorice intervenite în cadrul Parlamentului, și care, ca o consecință a regulii mandatului reprezentativ, precum și a caracterului facultativ al constituirii grupurilor parlamentare, nu poate fi sancționată, cu rigorile decurgând din imperativul respectării configurației politice la alcătuirea Biroului permanent și a comisiilor parlamentare.

De altfel, se constată că art.23 din Regulament păstrează obligația menținerii numărului de locuri din Biroul permanent, în scopul stabilirii unor reguli care să circumstanțieze fenomenul migrației parlamentare, configurația politică rămânând, în continuare, în concordanță cu dispozițiile constituționale, cadrul negocierii, respectiv al renegocierii. Se constată în acest sens că același text din Regulamentul Camerei Deputaților, referindu-se la numărul de locuri din Biroul permanent care se aprobă de către Camera Deputaților, se referă în mod expres la "*configurația politică inițială a Camerei Deputaților*".

Competența, atât în cazul negocierii, cât și renegocierii, revine liderilor grupurilor parlamentare, iar eventuala modificare a componentei Biroului permanent, ca urmare a renegocierii, se realizează "începând cu următoarea sesiune". Această din urmă dispoziție, cuprinsă în art.20 alin.(3) teza a doua din Regulamentul Camerei Deputaților, vizează menținerea stabilității politice a Parlamentului, ca și aceea cuprinsă în art.20 alin.(3) teza finală din același regulament, potrivit căreia "*Grupului parlamentar constituit din deputații independenți îi poate reveni un singur reprezentant în Biroul permanent*".

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.146 lit.c) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al prevederilor art.11 alin.(1) lit.A. c), al art.27 și 28 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIDE:

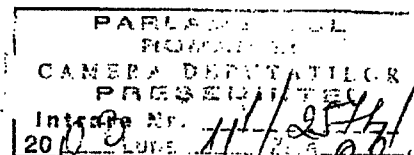
Constată că prevederile art.12 alin.(4) și (5), art.20 alin.(3), art.23 alin.(1) și (2), art.37 partea introductivă, art.38 alin.(1), art.41 alin.(1), art.43 alin.(1) și art.44 din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum au fost modificate prin hotărârile nr.26 și nr.27 din 5 octombrie 2010 ale Camerei Deputaților, **nu contravin dispozițiilor constituționale.**

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 15 decembrie 2010

B.P. Nr. 1078 din 21.2009

16 - BP
Rfuziu

BIROULUI PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR

51/500 CP/02.11.2009

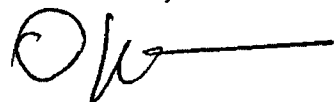
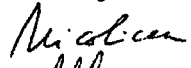
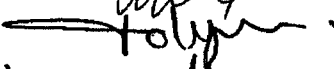
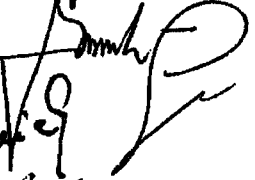
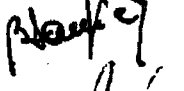
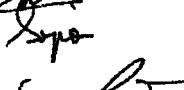
NU A Sosit LA
136 LA GRA 1345

În conf.cu art.12 alin.(1) și (4) deputații semnatari în număr mai mare de 10, vă comunicăm că ne-am constituit în grup parlamentar, iar în conf.cu art.14 alin.(1), în prima noastră ședință am desemnat conducerea proprie alcătuită din:

1. Lider – deputat – OPREA GABRIEL
2. Vicelider – deputat – NICOLICEA EUGEN.
3. Vicelider – deputat – TABUGAN ION
4. Secretar – deputat – COROAMĂ GHEORGHE

Deputați independenți :

Semnătura,

1. OPREA GABRIEL	
2. NICOLICEA EUGEN	
3. BOBER MARIN	
4. TABUGAN ION	
5. BURLACU CRISTIAN-ION	
6. ZDICA GHEORGHE	
7. BORDETIANU DAN	
8. DOBRE CRISTINA ERENA	
9. COROAMĂ GHEORGHE	
10. PĂSAT DAN	
11. SOPORAN VĂLE	
12. REBENCINC NECCUAI	
13. MARIAN DAN MIHAI	

DEZBATERI PARLAMENTARE

Ședința Camerei Deputaților din 1 februarie 2010

► Ședința a început la ora 17,25.

Lucrările au fost conduse de doamna Roberta Alma Anastase, președintele Camerei Deputaților, asistată de domnii Valeriu Ștefan Zgonea și Sever Voinescu-Cotoi, secretari.

Se intonează Imnul național "Deșteaptă-te, române!"

Domnul Eugen Nicolicea:

Din partea celor 14 deputați independenți, anunț: Eugen Nicolicea, lider de grup; Tabugan Ioan - vicelider; Soporan Vasile - vicelider; Coroamă Gheorghe - secretar al grupului.

Deocamdată, nu facem propuneri pentru Biroul permanent.